

Arrest

nr. 90 619 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Gerard Davidstraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 juli 2012, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoekster wordt op 11 mei 2006 een visum type C toegekend. Op 3 november 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot verlenging van haar visum. Deze aanvraag wordt op 19 november 2010 geweigerd.

Op 24 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 12 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie V.M. (...), Attaché (...)
wordt aan (...)

de genaamde M.M (...). geboren te K. (...), op (...) die de Congolese (Dem. Rep.) nationaliteit heeft, (...) het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

*Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië*3’, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).*

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.(...)

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel: strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 24.11.2010 werd betekend

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene is op 17.10.2010 in België aangekomen in het bezit van een Schengenvisum type C. Op 20.10.2010 werd zij door de gemeente Saint-Georges-sur-Meuse in het bezit gesteld van een aankomstverklaring welke haar tot 16.11.2010 verblijf op het grondgebied toestond. Op 24.11.2010 werd aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 29.11.2010 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft nadien een huwelijksdossier ingediend bij de stad Antwerpen samen met een man van Belgische nationaliteit (V. F., geboren op 28.10.1952). Op 06.07.2012 weigerde de stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen.

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo (Dem. Rep.).

(...)

X in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene kreeg op 24.11.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

"II.1. Verzoekende partij werd op 12 juli 2012 gearresteerd in de woning waar zij met haar verloofde samenwoonde (...)

De verloofde van de verzoekende partij is een Belg.

Als de bestreden beslissing wordt uitgevoerd, dan dient verzoekende partij België te verlaten.

Een gedwongen terugkeer zou voor verzoekende partij tot gevolg hebben dat zij van haar verloofde gescheiden zou worden.

In dat geval zou artikel 8 EVRM geschonden worden, aangezien dit artikel als volgt luidt :

"(...)"

Ingevolge dit artikel heeft elkeen recht op respect op zijn privéleven, gezins- en familieleven.

Verwerende partij werpt op dat Stad Antwerpen op 6 juli 2012 geweigerd heeft het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij en haar verloofde te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Toch kan dit als motivering in casu niet volstaan.

Artikel 8 van het EVRM beschermt immers niet enkel gehuwde personen, maar eveneens feitelijk samenwonende personen. Verwerende partij was ontegensprekelijk op de hoogte van de samenwoonst aangezien zij verzoekende partij heeft gearresteerd op het adres van haar verloofde te Antwerpen.

In de bestreden beslissing wordt daar met geen woord over gerept. Indien het voorgenomen huwelijk niet als verblijfselement kan worden weerhouden, dient minstens rekening te worden gehouden met de feitelijke samenwoonst.

II.2. Ondergeschikt wenst de verzoekende partij Uw Raad aan te herinneren dat zij zich zal wenden tot de Rechtbank van Eerste Aanleg teneinde haar huwelijk alsnog voltrokken te zien.

De verzoekende partij kent immers de rechtspraak van Uw Raad waaruit blijkt dat deze niet bevoegd is om een dergelijke weigering te beoordelen, aangezien dit enkel de burgerlijke rechtbanken toekomt. Verzoekende partij meent echter dat zich een probleem stelt met haar recht op een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 EVRM indien Uw Raad de weigering tot huwelijksvoltrekking niet zou willen beoordelen in het kader van onderhavig bestreden bevel.

De verzoekende partij dient immers minstens 6 maanden - 1 jaar te wachten vooraleer er een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg omtrent de huwelijksweigering zal zijn.

Uw Raad -die sneller werkt- zal dus onmogelijk rekening kunnen houden met enig vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg bij de beoordeling van de thans bestreden beslissing. Nochtans is dit noodzakelijk aangezien de weigering van het huwelijk één van de motieven is die de bestreden beslissing schraagt.

Bijgevolg meent de verzoekende partij dat Uw Raad, in het kader van de beoordeling van de bestreden beslissing, de motieven inzake huwelijksweigering wel degelijk op hun merites dient te beoordelen. Zoniet wordt artikel 13 EVRM geschonden.

II.3. De verzoekende partij brengt als bijlage (bijlage 3) dan ook de beslissing van Stad Antwerpen bij, waaruit blijkt dat een aantal zaken toch wel verkeerd geïnterpreteerd werden.

Vooreerst is de verloofde van de verzoekende partij long-, hart- en rugpatiënt, waardoor zijn schouder o.m. scheef staat. De vervorming van de schouder is een gevolg van de long-, hart- en rugproblemen.

Wanneer de verzoekende partij dus stelt dat haar verloofde last heeft van zijn schouder, dan is dit feitelijk een benoeming van hetzelfde medisch probleem.

Omtrent elkaars persoonlijke achtergrond weten verzoekende partij en haar verloofde wel degelijk één en ander te vertellen (bijlage 4).

Dat de verloofde zagezegd niet wist dat de verzoekende partij een 'dochtertje' heeft, is te wijten aan het feit dat dit niet echt haar dochtertje is, maar wel haar nichtje (het kindje van haar zus), waarvoor zij mee heeft helpen zorgen.

Artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens omvat een principiële recht om te huwen. Dit betekent dat de uitzonderlijke mogelijkheid om dit recht te beknotten (cf. art. 18 en 21 WIPR) slechts restrictief mag worden gehanteerd en nl. alleen wanneer in hoofde van één van de betrokkenen met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen kan worden vastgesteld.

Verzoekende partij meent dat van deze restrictieve interpretatie in casu geen sprake geweest is.

II.4. Als de bestreden beslissing wordt uitgevoerd en verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar RDC, dan zou artikel 8 EVRM manifest worden geschonden.

Verzoekende partij zou in dat geval langdurig van haar partner worden gescheiden, aangezien de verloofde van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft. Een nieuwe aanvraag tot verblijfsrecht dient eerst voorafgegaan worden door een beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg (gemakkelijk een jaar) en daarna een nieuwe aanvraag tot verblijfsrecht."

2.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Verzoekster is op 17 oktober 2010 in België aangekomen in het bezit van een Schengenvisum type C. Zij werd door de gemeente Saint-Georges-sur-Meuse in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 16 november 2010. Op 24 november 2010 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Nadien dient verzoekster een huwelijksdossier in bij de stad Antwerpen samen met een man van Belgische nationaliteit. Het parket te Antwerpen geeft een negatief advies betreffende het sluiten van dit huwelijk. De stad Antwerpen weigert op 6 juli 2012 het huwelijk te voltrekken. Verzoeksters intentie om te huwen geeft haar niet automatisch een recht op verblijf.

Verzoekster betoogt dat een gedwongen terugkeer een scheiding van haar verloofde tot gevolg heeft waardoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. De motivering volstaat niet nu artikel 8 van het EVRM niet enkel gehuwde personen, maar eveneens feitelijk samenwonende personen beschermt. Zij betoogt dat verweerder op de hoogte was van het feit dat zij met haar partner samenwoont, nu verweerder haar heeft gearresteerd op het adres van haar verloofde.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu betreft het een eerste toelating en geenszins een weigering van een voortgezet verblijf. Verzoekster wijst op haar feitelijke samenwoning met haar partner. Verzoekster betoogt dat verweerder dienaangaande expliciet diende te motiveren. Verweerder wees er evenwel op dat verzoekster haar relatie wenste te bestendigen door middel van een huwelijk en dat de stad Antwerpen weigerde dit huwelijk te voltrekken na een negatief advies van het parket van Antwerpen. Uit de door verzoekster bijgebrachte stukken blijkt dat het huwelijk werd geweigerd op 6 juli 2012 omdat het niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners maar op het verwerven van een verblijfsvergunning. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat verweerder niet zonder meer aanvaardt dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoekster en haar vermeende

partner. Zelfs indien zou worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoekster en haar partner, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster geen aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een verblijfsvergunning *in functie* van haar feitelijke samenwoning met haar partner. Het loutere feit dat er sprake is van een gezin geeft niet automatisch recht op een verblijf. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat verweerder onvoldoende motiveerde aangaande haar relatie met haar partner. In artikel 8 van het EVRM kan geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 van het EVRM of de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster betoogt tevens het niet eens te zijn met de beslissing waarbij de stad Antwerpen weigerde haar huwelijk te voltrekken. Zij geeft enerzijds aan dat zij een beroep zal indienen bij de rechtbank van eerste aanleg, anderzijds meent zij dat de Raad in het kader van de beoordeling van het bestreden bevel de weigering tot huwelijksvoltrekking dient te onderzoeken, zo niet is er volgens verzoekster sprake van een schending van artikel 13 van het EVRM, nu de uitspraak van haar beroep bij de rechtbank van eerste aanleg te laat zal komen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking geenszins het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Daarenboven zou de Raad zoals verzoekster zelf aangeeft, haar bevoegdheid overschrijden indien zij in het kader van huidig beroep de weigering tot huwelijksvoltrekking zou toetsen, nu dit een burgerlijk recht betreft. Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend.

De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat het niet toetsen van de beslissing tot huwelijksweigering haar een daadwerkelijk beroep ontnemt. Vooreerst toont verzoekster niet aan dat zij binnen de beroepstermijn een beroep heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg. Tevens belet de huidige beslissing niet dat verzoekster een eventueel hangende procedure voor de rechtbank van eerste aanleg verderzet vanuit het buitenland en zich hierbij laat bijstaan door haar advocaat. Indien dit tot gevolg heeft dat verzoekster alsnog in het huwelijk zou kunnen treden met haar partner kan zij steeds een visum gezinshereniging aanvragen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster het hoofdmotief van de bestreden beslissing, met name dat zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, niet betwist. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat verweerder had moeten wachten op een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg betreffende haar huwelijksvoltrekking vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De Raad wijst erop dat de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking een beslissing aangaande haar burgerlijke status betreft, die geen enkele invloed heeft op haar verblijfsstatus. Verzoekster heeft weliswaar een aanvraag ingediend om een verlenging van haar visum te bekomen. Deze werd haar evenwel geweigerd op 19 november 2010. De Raad stelt vast dat noch uit het administratief dossier, noch uit de door verzoekster bijgebrachte documenten blijkt dat zij een aanvraag heeft ingediend voor enige andere verblijfsstatus. Gelet op het feit dat verzoekster geen enkele aanvraag met betrekking tot

haar verblijfsstatus heeft ingediend en zij niet betwist dat haar visum vervallen is en zij geen verlenging van haar visum heeft bekomen, kon verweerder op redelijke wijze een bevel om het grondgebied te verlaten, nemen. Verweerder diende hierbij niet te motiveren aangaande de lopende procedure omtrent de weigering tot huwelijksvoltrekking, nu deze niets te maken heeft met haar verblijfsstatuut. Bovendien motiveert verweerder in de bestreden beslissing terecht dat haar intentie om te huwen haar geen automatisch recht op verblijf geeft. Indien verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat verweerder diende te motiveren omtrent haar recht op gezinsleven, zoals dit wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat noch de motiveringsplicht, noch de door verzoekster aangevoerde schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Een schending van artikel 8 van het EVRM, de motiveringsplicht of artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN